

HỒI THỨ BẢY MƯƠI SÁU LÊN HÀO SƠN CHẠM TRÁN CÙU THÙ

Từ Văn hỏi :

- Nhưng sao lúc đầu có một lần thế thúc ngăn trở cuộc tìm cừu của tiểu diệt ?

Tưởng Uy Dân đáp :

- Không phải là ta cản trở, nhưng ta thấy vụ này còn có nhiều chỗ khả nghi nên hy vọng người cùng phụ thân người thương nghị rồi hãy hành động thì công việc mới chắc chắn khỏi mạo hiểm vào chỗ vô ích. Không ngờ từ đó chẳng thấy tông tích của phụ thân người đâu.

Từ Văn gật đầu nói :

- Tiểu diệt thề rằng phải truy cứu vụ này cho ra sự thật.- Hiền diệt còn muốn hỏi điều gì nữa không ?

- Hiện thời không còn điều gì để thỉnh giáo thế thúc.

Tưởng Uy Dân hỏi :

- Hay lắm ! Bây giờ hiền diệt hãy trả lời ta một vấn đề, có điều là ta nói trước người bất tất phải miễn cưỡng mà cũng đừng ngại gì cứ nói rõ điều sở nguyện trong lòng cho ta hay là được.

- Xin thế thúc cho nghe.

Tưởng Uy Dân hỏi :

- Người có yêu Minh Châu không ?

Từ Văn chột dạ không biết trả lời thế nào. Nếu nói không yêu là tự dối lòng mà bảo có yêu tất Tưởng Uy Dân nhắc tới ước hẹn cuộc hôn nhân. Việc này mà xảy ra thì biết trả lời Thiên Đài Ma Cơ làm sao ? Thiên Đài Ma Cơ đối với chàng có mối tình sâu nghĩa cả hãn hữu trên đời, nguyên việc cho máu trị thương là nàng đã vô hình trung cứu sinh mạng cho chàng, vụ này dù có tan xương nát thịt cũng chưa đủ đáp đền. Có gieo đào trả mặn mới là tư cách của người võ sĩ..

Chàng ngơ ngẩn hồi lâu không trả lời, Tưởng Uy Dân thở dài nói :

- Việc thiên hạ có rất nhiều khi nhân lực không thể miễn cưỡng được.

Câu nói này tựa như một mũi dao đâm vào tâm khảm Từ Văn, chàng biết nói sao bây giờ.

Hiện trường bao phủ một làn không khí ngơ ngẩn bẽ bàng, Từ Văn nghĩ tới nghĩ lui hồi lâu sau cùng chàng mới hỏi lại :

- Thế thúc có thể để cho tiểu diệt sau khi ơn trả oán đền rồi mới trả lời vấn đề này được chăng ?

Tưởng Uy Dân lạnh lùng đáp :

- Người ta mỗi người đều có một chí hướng, nhưng tiểu nữ rất chấp.

Từ Văn lại hỏi :

- Hoặc thế thúc để cho tiểu diệt được nói rõ với thế muội được chăng ?
- Theo ý người thì việc hôn nhân khó thành lắm phải không ?

Từ Văn đánh liều đáp :

- Tiểu diệt có nhiều chỗ khổ tâm chỉ có thể nói cùng thế muội lượng giải cho mà thôi.

Tưởng Uý Dân vẻ mặt buồn thiu, Từ Văn lại càng bịn rịn. Chàng nghĩ tới cha con họ Tưởng đối với chàng rất tha thiết. Nhất là lần này Tưởng Uý Dân mạo hiểm quá chừng đi tìm thuốc chỉ vì hy vọng cho con gái lão được hoà duyên cùng chàng. Tình trạng này biến hy vọng của lão thành bọt nước, trách nào một bậc kỳ nhân trên giang hồ, một tay hào phú đệ nhất trong thành Khai Phong như lão chẳng ngao ngán ưu phiền.

Từ Văn thấy thế khẽ thở dài nói :

- Thế thúc ơi ! Tiểu diệt rất đau lòng.
- Hãy tạm gác vụ này lại. Hiền diệt muốn làm gì bây giờ ?
- Tiểu diệt tính đến Ngũ Phương giáo trước rồi sẽ đi tìm Hội Vệ Đạo.

Tưởng Uý Dân nói :

- Theo ý ta thì hãy tạm hoãn việc đi tìm Ngũ Phương giáo...

Từ Văn ngắt lời :

- Thế thúc có điều chi dạy bảo ?
- Ta bày ra một thế cờ để người coi xong rồi hãy quyết định hành động.

Từ Văn động tâm hỏi :

- Nước cờ của thế thúc làm sao ?
- Bây giờ nói ra thì hơi sớm quá !
- Vậy tiểu diệt lên núi Đổng Bách trước nên chăng ?

Tưởng Uý Dân hỏi lại :

- Vậy người không đến thành Chính Dương để gặp Minh Châu ư ?

Từ Văn bẽn lễn đáp :

- Ô ! Có chứ. Dĩ nhiên là thế.
- Vậy chúng ta hãy chia tay và sẽ gặp nhau ở thành Chính Dương.

Từ Văn biết Tưởng Uý Dân không muốn lộ chân tướng ra ngoài, lão còn hoá trang rồi sau mới đi một mình.

Chàng liền gật đầu nói :

- Xin thế thúc tùy tiện.

Tưởng Uý Dân dặn chàng :

- Người hãy đề phòng bị bọn Ngũ Phương giáo ám toán.

- Tiểu diệt xin thận trọng.

Đoạn chàng bái biệt Tượng Úy Dân rồi băng mình đi ngay.

Từ Văn ngẩng đầu trông chiều trời thì thấy vầng thái dương đã xế về Tây, chàng không chần chờ nữa vội rảo bước đi ra khỏi khu rừng núi.

Chuyến này Từ Văn đi Quỷ Hồ kể ra không uổng, Tượng Úy Dân bình yên vô sự, nhiều điều bí mật đã khám phá ra được. Chỉ còn phụ thân chàng sống hay chết ? Mẫu thân cùng Thiên Đài Ma Cơ yên nguy thế nào ? Là trong lòng còn áy náy. Chàng tự hỏi :

- Lúc ra đến Quỷ ốc biết nói thế nào với Tượng Minh Châu ?

Đọc đường chàng bị bao nhiêu mối ân oán tình cừu làm cho tâm thần bối rối trong lòng hồi hộp.

Đi suốt một ngày một đêm chàng mới ra khỏi khu vực núi Chung Nam. Chàng bị phó giáo chủ Ngũ Phương giáo là Thất Sát Thần đột kích vừa qua trong lòng hầy còn hồi hộp mà ngay lúc ấy lại chẳng thấy gì. Bây giờ chàng hồi tưởng lại tính mạng mình chỉ khe chừng sợi tóc mà không khỏi hãi hùng, nếu đồng thời đạn Ngũ Lôi châu có nổ ra thì công lực chàng có đến trình độ thông thần cũng khó lòng tránh khỏi tan tành. Chàng tự nghĩ :

- Ngũ Lôi Cung đã bị bọn Ngũ Phương giáo thôn tính và lập thành phân đàn Ngũ Lôi châu là vật báu truyền cung dĩ nhiên để cho bọn Ngũ Phương giáo lạm dụng, đối với võ lâm đó là một mối họa hoạn rất trọng đại.

Một hôm Từ Văn đi qua Hào Sơn chàng liền nhớ tới truyền nhân của Sơn Lâm nữ thần là Vân Trung Tiên Tử. Lần trước chàng đi vào trong toà cổ miếu bên đường nhân vụ Hồng Y nữ Thượng Quan Tử Vi sinh sản mà chàng chưa thanh toán mối thù với Vân Trung Tiên Tử nếu trong người chàng không có thứ máu trân quý chứa đựng chất " Thạch long huyết tương " của Thiên Đài Ma Cơ thì chàng đã chết về bàn tay mù rồi, chàng nghĩ tới thù mới hận cũ không thể bỏ qua. Thế rồi chàng bỏ đường lớn mà đi vào trong núi, ngựa quen đường cũ chẳng mấy chốc chàng đã đi tới nấc thang thiên nhiên trên đỉnh núi này là nơi ở của Vân Trung Tiên Tử.

Nơi đây lần trước đã bị Ngũ Phương giáo tập kích dĩ nhiên trên núi đã phòng bị nghiêm mật. Chàng tự hỏi :

- Bây giờ ta nên theo nấc thang đi lên hay là thi triển thân pháp " Hoàn không phi thăng " để theo lối tắt bay vào ?

Giữa lúc ấy bỗng thấy có mấy tiếng kim thiết choang choảng vang lên từ mé bên vọng lại. Từ Văn lại động tính hiếu kỳ băng mình vọt về phía phát ra thanh âm.

Trong rừng bày ra một cảnh kinh tâm thảm mục. Một gã tú sĩ ăn mặc như một nhà học giả cùng một gã trung niên áo gấm đang đứng đối lập đăm đăm nhìn nhau, cả hai cùng sử dụng kiếm. Gã trung niên áo gấm trở mũi kiếm chênh chếch xuống còn gã tú sĩ tay trái bắt kiếm quyết để trước ngực tay phải đưa kiếm bằng bạn hướng ra ngoài. Cả hai thế kiếm này đều khác lạ với thế kiếm thông thường. Hai người cùng trán toát mồ hôi trước ngực nhô lên hụp xuống xem chừng hai người đã kịch chiến trong một thời gian khá lâu mà hai người ở vào thế quân bình.

Năm tên kiếm thủ áo gấm nai nịt gọn gàng bao vây vòng ngoài mỗi tên chiếm một phương vị, thanh kiếm nào cũng lấp loáng màu máu đỏ tươi. Trong vòng vây mười hai xác chết ngã lăn ra đó, Từ Văn như ma quỷ hiện hình tiến lại gần còn cách vòng vây chừng năm trượng. Chàng đảo mắt nhìn quanh một cái là hiểu hết, bọn áo gấm kia dĩ nhiên là những tay cao thủ của Ngũ Phương giáo. Còn lão Tú Sĩ thì chính là người nhân lúc chàng gặp bước nguy cơ liền cướp chàng đem lên thuyền, sau lão gia nhập Hội Vệ Đạo lai lịch vẫn còn bí mật, những xác chết kia dĩ nhiên là đệ tử Hội Vệ Đạo không còn nghi ngờ gì nữa. Bầu không trong trường im lặng mà nghệt thở lại dàn dụa sát khí.

Từ Văn tới nơi chẳng một ai hay.

" Choang, choang " ánh kiếm loé lên kiếm khí ào ạt xô ra bốn mặt, bóng người hợp lại rồi lại phân ra khôi phục cảnh tượng nguyên như trước. Kiếm thuật hai bên đều đến tình trạng tinh thâm ít có trong võ lâm. Từ Văn tự hỏi :

- Ngũ Phương giáo mới quật khởi trên chốn giang hồ chưa được bao lâu mà không hiểu họ đi đâu quét được nhiều tay cao thủ đến thế ? Nguyên một bọn võ sĩ áo gấm thân thủ họ cũng thuộc hạng nhất trên chốn giang hồ.

Bỗng chàng đưa mục quang nhìn chăm chú vào lão tú sĩ. Chàng may mắn không mất công tìm kiếm mà đã gặp được kẻ thù ở quãng đường này thì món nợ kia phải tính cho xong.

Gã trung niên mặc áo gấm lạnh lùng hỏi :

- Ông bạn nhất định không chịu nói rõ lai lịch ư ?

Lão Tú Sĩ run lên đáp :

- Cái đó không cần.

Gã trung niên đáp :

- Nhưng kiếm pháp của ông bạn đã bộc lộ rõ thân phận rồi...

Lão Tú Sĩ ngắt lời :

- Các hạ hiểu rõ rồi ư ?

Gã trung niên áo gấm liền kêu thẳng tên họ đối phương :

- Ngụy Hán Văn ! Môn Hoàn thiên nhất kiếm của tôn giá tại hạ đã nhận ra rồi.

Lão Tú Sĩ kinh hãi lùi lại hai bước rồi lạnh lùng nói :

- Giỏi lắm ! Các hạ có kiến thức đó.

Từ Văn chấn động tâm thần chàng tự hỏi :

(mất mấy trang)

...mà hắn vừa quát lên một tiếng thanh trường kiếm của Ngụy Hán Văn đã rơi xuống đất. Vạch áo trước ngực của lão bị xé một vết dài đến hơn một thước.

Hoàn thiên nhất kiếm Ngụy Hán Văn sắc mặt tái mét Ngũ Phương giáo chủ bật lên tràng cười hô hố rồi cất giọng đánh ác :

- Ngụy Hán Văn ! Bữa này sang năm là ngày giỗ của ngươi đó.

Hắn vừa nói vừa vung chưởng đánh ra, Ngụy Hán Văn nhắm chặt hai mắt lại lão biết là không còn cách nào chống đỡ hoặc né tránh được sát thủ kinh thế hãi tục của Ngũ Phương giáo chủ.

Bỗng một tiếng quát vang lên :

- Dừng tay !

Tiếp theo là một tiếng " binh " rùng rợn, Ngũ Phương giáo chủ phải lùi lại đến tám bước Từ Văn đứng vào khoảng giữa hai người. Ngũ Phương giáo chủ gầm lên :

- Địa Ngục thư sinh ! Người làm vậy là có ý gì ?

- Chẳng có ý chi hết, ta chỉ không cho người giết lão.

Ngũ Phương giáo chủ quát hỏi :

- Tiểu tử ! Người không biết hắn là Hộ pháp Hội Vệ Đạo hay sao ?

- Ta biết rồi !

- Vậy sao người còn đi giúp kẻ thù ?

- Cái đó không liên quan gì đến người.

Ngũ Phương giáo chủ nói :

- Thành nhãi con kia ! Rồi sẽ có ngày bản giáo chủ lột da rút xương mi ra đó.

- Nhưng ta e rằng sẽ không có ngày đó.

Ngũ Phương giáo chủ lại hỏi :

- Người quên lời ước giữa chúng ta rồi chăng ?

- Lời ước gì ?

- Người phải lấy đầu vợ chồng Vệ Đạo hội chủ để đánh đổi lấy con tin.

- Người muốn mượn đao giết người chăng ?

- Tuy ý người muốn giải thích thế nào cũng được nhưng điều kiện đó quyết không thể nào biến đổi.

Từ Văn nói :

- Ta không thực hành thì sao ?

Ngũ Phương giáo chủ nói :

- Trừ khi người không cần đến sinh mạng của mẫu thân người và Thiên Đài Ma Cơ.

- Ta muốn giết người ngay bây giờ..

Ngũ Phương giáo chủ ngắt lời :

- Liệu người có làm được thế hay không ?

Từ Văn quay đầu nhìn lão Tú Sĩ nói :

- Hộ Ngụy kia ! Lão hãy rời khỏi nơi đây.

Hoàng thiên nhất kiếm Ngụy Hán Văn ra chiều ngạc nhiên vì Từ Văn không giết lão mà lại cứu lão. Thật là một chuyện khó hiểu, nhưng lão vẫn ngạo nghễ đáp :

- Địa Ngục thư sinh ! Bản nhân không tiếp thụ món ân tình của người đâu.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Vậy tùy ý lão.

Ngũ Phương giáo chủ không nói nửa câu. Đột nhiên lão ra tay nhằm tấn công Từ Văn một cách đột ngột khiến cho chàng không kịp trở tay, chàng phải lùi lại mấy bước.

Thực ra Ngũ Phương giáo chủ không để ý đánh Từ Văn mà lão ra chiêu công kích để Từ Văn phải lùi lại, rồi hấn nhân cơ hội chớp nhoáng này nhảy phốc về phía Hoàng thiên nhất kiếm Ngụy Hán Văn, dường như hấn phải cố giết chết Ngụy Hán Văn mới nghe.

Từ Văn tức bực vô cùng, bản lĩnh của Ngũ Phương giáo chủ với chàng chỉ xé xích đôi chút chàng muốn giải cứu Ngụy Hán Văn không còn kịp nữa rồi. Giữa lúc nguy cấp tựa ngàn cân treo sợi tóc thì một luồng cương phong tan bìa vỡ đá xô tới nhằm đập vào Ngũ Phương giáo chủ.

Ngũ Phương giáo chủ biết luồng cương kinh này nguy hiểm vô cùng hấn liền uốn lưng đi dừng lại. Chỉ trong nháy mắt này cũng đủ cho Từ Văn có cơ hội phóng chuồng ra, chàng tức giận đến cực điểm nên phát chuồng này chàng đã vận hết công lực đánh ra một đòn thật nặng.

Ngũ Phương giáo chủ rên lên một tiếng loạng choạng lùi lại đến bốn năm bước.

Trong trường bỗng thêm hai bóng người là một lão tuổi ngoài năm mươi mặt có vết sẹo to tướng và một thiếu phụ mặt đẹp như tiên. Hiển nhiên hai người này là vợ chồng Vệ Hội Đạo chủ tức Thượng Quan Hoành và Vân Trung Tiên Tử.

Vợ chồng Thượng Quan Hoành xuất hiện lúc này thật khiến cho Từ Văn rất đổi ngạc nhiên, mục quang hai người hết đưa nhìn Từ Văn lại quay sang ngó Ngũ Phương giáo chủ. Từ Văn cực kỳ kích động cả hai cừu gia đồng thời xuất hiện khiến lòng chàng hồi hộp. Chàng nghĩ bụng :

- Ai là thủ phạm vụ đổ máu Thất Tinh bảo, bây giờ đủ mặt đương tịch đối chất là ra gốc ngọn. Ngũ Phương giáo chủ càng quan trọng hơn vì hấn là một tên nghịch đồ của Vạn Độc môn.

Thượng Quan Hoành trầm ngâm một chút rồi lên tiếng :

- Ngũ Phương giáo chủ ! Chắc giáo chủ lấy làm lạ lắm !

Ngũ Phương giáo chủ bật tiếng cười khẩy đáp :

- Quả là một phen hạnh ngộ.

Vân Trung Tiên Tử xen vào :

- Nào thù cũ hận mới, chuyện này thanh toán cho xong đi.

Ngũ Phương giáo chủ lại cười lạt đáp :

- Dĩ nhiên !

Rồi hần lại quay sang Từ Văn nói :

- Tiểu tử ! Ngươi hãy nghĩ kỹ đi, nếu muốn thực hành điều kiện thì đây là một cơ hội tốt nhất. Bản toà sẽ giúp ngươi một tay, ngươi tính sao ?

Thật là một câu nói hấp dẫn. Bản lãnh của Từ Văn đã thế lại thêm uy lực của Ngũ Phương giáo chủ thì có muốn lấy đầu vợ chồng Thượng Quan Hoàn thật dễ dàng. Mẫu thân chàng cùng Thiên Đài Ma Cơ lập tức thoát khỏi bàn tay của đại ma đầu.

o0o